

TOVE ALSTERDAL

**ΘΑΜΜΕΝΟΙ
ΣΤΗ
ΣΙΩΠΗ**

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Οι σημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή του βιβλίου.

Όχι ότι χρειάζεται χαρτιά για να ξεκινήσει τη φωτιά στη σάουνα, αλλά αυτά τα γράμματα πρέπει να καούν. Τυλίγει έναν από τους φακέλους ρολό και του βάζει φωτιά με το σπέρτο. Τον άλλον τον διπλώνει και τον χώνει απευθείας στη φωτιά. Περιμένει λίγο μέχρι να κλείσει το καπάκι. Κάθεται ντυμένος στον ξύλινο πάγκο και κοιτάζει τις φλόγες που αρχίζουν να χοροπηδούν. Σαν την πυρά της Κόλασης, σκέφτεται, ενώ τα καταραμένα γράμματα του κτηματομεσίτη καίγονται και γίνονται στάχτες. Η μέρα της Κρίσης πλησιάζει.

Μόλις οι πέτρες της σάουνας ζεσταίνονται αρκετά, φοράει τα γάντια και βγάζει επτά πέτρες. Τις τυλίγει σε διπλές πετσέτες και τις πηγαίνει έξω στο έλκηθρο. Το χιόνι που πέφτει έχει σχεδόν σβήσει τα ίχνη του. Φυσάει δυνατά στην αυλή και οι σημύδες λυγίζουν, φυσάει ένας παγωμένος άνεμος από τη θάλασσα του Μπάρεντς, ο *ryssätuuli*. Από τη φινλανδική πλευρά ακούει το ασταμάτητο μουγκρητό του σιδηροδρόμου. Όμως υπάρχει και κάτι άλλο, μια ανησυχία στη Ραουχάλα.

Φοράει τα σκι του και βρίσκει το μονοπάτι ανάμεσα στις σημύδες. Πέρα, στα άλλα αγροκτήματα, δεν κυκλοφορεί ψυχή. Σπάνια βγαίνει ν' ανάψει τη φωτιά στη σάουνα πριν πέσουν για ύπνο οι κυράτσες, ώστε να μην έρθει καμιά τρεχάμενη για να ανακατευτεί στις δουλειές του.

...Όσοι αγαπούν τον κόσμο ισία πάνε στην Κόλαση... Δεν γνωρίζετε ότι η αγάπη και η προσκόλλησις στον αμαρτωλόν

κόσμον είναι έχθρα προς τον Θεόν;¹ Αλλοίμονον εις σας, που γελάτε και διασκεδάζετε με τας αμαρτωλάς απολαύσεις σας, διότι εις την μέλλουσαν ζωήν θα πενθήσετε και θα κλαύσετε πικρά!²

Μπροστά του υψώνονται πάνω από τα χιόνια οι σκοτεινοί τοίχοι της Ραουχάλα. Το κύριο οίκημα μοιάζει σαν να έχει παγώσει στο έδαφος, έρημο και κρύο σαν ψυγείο, αλλά οι φωνές στο εσωτερικό ακόμη ακούγονται. Δεν μπαίνει ποτέ πια μέσα. Όλα τα παράθυρα έχουν σκεπαστεί από τον πάγο και δεν βλέπεις ούτε έξω ούτε μέσα, αλλά ξέρει ότι οι φωνές που ουρλιάζουν περιμένουν τον αμαρτωλό, τον περιμένουν να μπει.

Περνάει βιαστικά με τα σκι μπροστά απ' τον στάβλο με τη βουλιαγμένη στέγη. Δεν πά' να γκρεμιστούν όλα τα διαβολεμένα αχούρια, αυτός αποκλείεται να αφήσει τον Σατανά της Απληστίας, τον Σατανά της Ασωτίας και τον Σατανά της Έπαρσης να μπουν στη Ραουχάλα. Δεν θα τους αφήσει να κλέψουν το αγρόκτημα απ' τους νεκρούς, που να τους πάρει ο διάβολος!

Η *aitta*, η σιταποθήκη, βρίσκεται λίγο παράμερα, στην άκρη της αυλής. Δεν έχει παράθυρα. Κανείς δεν μπορεί να τον δει εκεί μέσα, κι έτσι σκέφτεται πως ούτε ο Θεός δεν μπορεί να τον δει όταν βρίσκεται εκεί. Βγάζει τα σκι και τα χώνει ανάμεσα στις σανίδες από τις οποίες είναι φτιαγμένη η ξύλινη σιταποθήκη. Ξεφορτώνει το ζεστό δεμάτι πέτρες από το έλκθηρο και ανοίγει την πόρτα. Θέλει να ανεβάσει τις πέτρες στη σοφίτα και να τις τοποθετήσει χαμηλά στο κρεβάτι, ώστε να έχει ζέστη ίσαμε το πρωί. Τη νύχτα αφήνει τη σόμπα να σβήσει, ώστε να κάνει οικονομία στο γκάζι. Έχει την οικονομική δυνατότητα να αγοράσει κι άλλο, αλλά δεν θέλει να παίρνει το λεωφορείο για να

1. Επιστολή Ιακώβου Δ:4.

2. Κατά Λουκάν ΣΤ:25.

πηγαίνει για ψώνια στην πόλη παρά μόνο όταν είναι απαραίτητο. Ο κόσμος τον κοιτάζει παράξενα. Μερικές φορές έρχονται και τον ρωτάνε: «Εσύ δεν είσαι ο Λαρς-Έρικ Σβάνμπεργ;». Το χειρότερο είναι όταν του λένε: «Λαπ-Έρικ; Εσύ δεν είσαι ο Λαπ-Έρικ;».

Που να τους πάρει ο διάλογος! Γιατί δεν τον αφήνουν στην ησυχία του;

Με το που φέρνει μέσα το δεμάτι, ακούει έναν θόρυβο και κοντοστέκεται. Ένα φορτηγό περνάει μακριά, τραβάει νότια, προς Χαπαράντα, αλλά εκείνος κάτι άλλο αφουγκράζεται.

Ακούει καθαρά τον τριζάτο θόρυβο που κάνει το χιόνι όταν κάποιος το πατάει. Ένα βήμα που βυθίζεται στο φρέσκο χιόνι, έπειτα ένα άλλο. Κανένα ζώο δεν κάνει τόσο βαριά βήματα. Τα βήματα πλησιάζουν από τη μεριά της σάουνας, από τα μονοπάτια πάνω στον παγωμένο ποταμό. Μπαίνει βιαστικά στη σιταποθήκη και κλείνει απαλά τη βαριά ξύλινη πόρτα. Ο χώρος σκοτεινιάζει σαν τάφος. Ψάχνει τα σπέρτα στην τσέπη του, αλλά σκέφτεται ότι δεν μπορεί ν' ανάψει τη λάμπα πετρελαίου, γιατί το φως θα φαίνεται από τις χαραμάδες ανάμεσα στις σανίδες και έτσι όποιοι έρχονται θα καταλάβουν ότι είναι ξύπνιος. Μάλλον θα σκέφτηκαν ότι θα τον έπιαναν στον ύπνο, οι σατανάδες, αλλά τον Λαρς-Έρικ Σβάνμπεργ δεν τον αιφνιδιάζει κανείς! Έχει διώξει κόσμο και κοσμάκη από το αγρόκτημα πολλές φορές, διάφορα τσογλάνια ή κυριούλες που έρχονται να ανακατευτούν στις δουλειές του. Ξέχασαν οι κερατάδες ότι κάποτε τους νίκησε όλους στον κόσμο; «*Η δύναμη της φύσης από τον βορρά*» έγραφαν οι εφημερίδες. Ένας σκασμός άρθρα! Αφού μόνωσε τους τοίχους της σοφίτας με δαύτα.

Η καραμπίνα του κρέμεται από ένα τσιγκέλι. Ψαχουλεύει στα τυφλά στις σανίδες του τοίχου μέχρι να τη βρει. Τα φυσίγ-για τα έχει στο ντουλαπάκι στην πίσω πλευρά, όπου φυλάει όλα

τα σημαντικά πράγματα – τα εργαλεία, το φωμί και τα κλειδιά της Ραουχάλα. Τα πράγματά του τα έχει όλα τακτοποιημένα, καθετί στη θέση του. Βρίσκει το κουτί αμέσως, αλλά το χέρι του τρέμει και τα φυσίγγια τού πέφτουν κάτω. Δεν καταλαβαίνει πού κυλάνε. Το πάτωμα είναι καλυμμένο με τέσσερα χαλιά το ένα πάνω στ' άλλο, αφού κουβάλησε όλες τις κουρελούδες που υπήρχαν στη Ραουχάλα εδώ για μόνωση. Γονατίζει και ψάχνει στα τέσσερα μες στο σκοτάδι, αλλά δεν τα βρίσκει. Τα βήματα ακούγονται ακριβώς στην πίσω μεριά της σιταποθήκης τώρα. Όποιος είναι αυτός που βρίσκεται έξω περπατά αργά, όπως ο κυνηγός που παραμονεύει το θήραμά του.

Εγκαταλείπει την προσπάθεια να βρει τα φυσίγγια και μπουσουλά μέχρι τη σόμπα, όπου συνήθως φυλάει το τσεκούρι του. Ψαχουλεύει στα τυφλά κατά μήκος του τραχιού ξύλινου τοίχου, αλλά δεν το βρίσκει. Που να πάρει και να σηκώσει, σκέφτου να το ξέχασε έξω από τη σάουνα! Θυμάται ότι το άφησε δίπλα στον πάγκο έξω από τη σάουνα, όταν έκοψε τα καυσόξυλα. Τώρα ο ήχος ακούγεται από τη γωνία του σπιτιού, αλίμονο αν μπουκάρουν μέσα! Ούτε που κλείδωσε ούτε που τράβηξε τον σύρτη, κι εδώ μέσα φυλάει όλα τα απαραίτητα για να επιβιώσει ένας άνθρωπος. Κανείς δεν θα του τα πάρει! Απ' την άλλη, αν ήρθαν να πάρουν αυτόν; Δεν σκοπεύει να πάει πουθενά! Ήρθε η μέρα της Κρίσης, σκέφτεται και ξαναρχίζει να μπουσουλάει στα χαλιά. Ο Λαρς-Έρκι Σβάνμπεργ δεν φοβάται τους ζωντανούς. Μόνο οι νεκροί της Ραουχάλα τον σκιάζουν, αυτοί και η πυρά της Κόλασης. Πιάνει την καραμπίνα, που δεν είναι γεμισμένη, και σηκώνεται με δυσκολία. Η μέση του έχει σκεβρώσει και τα πόδια του πιάνονται εύκολα, αλλά προχωρά με δρασκελιές ως την πόρτα μες στο πυκνό σκοτάδι και την ανοίγει. Το αχνό φως του χιονιού μπαίνει μέσα. Κοιτάζει έξω και αφουγκράζεται τον άνεμο. Επικρατεί πλήρης ησυχία, δεν κινείται τίποτα στο χιόνι.

Αργά αργά και με μεγάλα βήματα κατεβαίνει τα τέσσερα σκαλιά μέχρι το έδαφος.

Καθώς ετοιμάζεται να σηκώσει την καραμπίνα και να κοιτάξει γύρω του, στο χιόνι εμφανίζεται η σκιά μιας ανθρώπινης μορφής, μια ανάσα ακούγεται. Αυτός που παραμόνευε απέξω κρύφτηκε πίσω από την πόρτα όταν την άνοιξε. Ο Λαρς-Ερικ κάνει γρήγορα μεταβολή και αντικρίζει έναν άνθρωπο χωρίς πρόσωπο, με την κουκούλα κατεβασμένη χαμηλά, με αποτέλεσμα να φαίνονται μόνο τα διαβολικά του μάτια. Ο τρόμος τον κυριεύει πατόκορφα και κραδαίνει την καραμπίνα.

«Σήκω φύγε, καταραμένε! Φύγε από την επερχόμενη μήνιν... τον ενάρετο Κριτή των πάντων, θα τιμωρηθείτε για τις αμαρτίες σας... βδελύγματα είστε, μονάχα αυτό, βδελύγματα!»

Και τότε βλέπει ένα χέρι να σηκώνεται ψηλά πάνω από το κεφάλι του. Τη σκιά ενός εργαλείου.

Κατάρα! είναι το μόνο που σκέφτεται. Βρήκαν το τσεκούρι. Σε λίγο η ησυχία βασιλεύει και πάλι στη Ραουχάλα.

Γυρίζει το κλειδί στην πόρτα του διαμερίσματος. Δύο φορές, όπως θυμάται το χέρι της, δύο φορές για να είναι σίγουρο ότι είναι καλά κλειδωμένη.

Μεμιάς της επιτίθεται η μπόχα. Πισωπατά και κρατά την αναπνοή της. Βρομάει κόπρανα και σάπια σκουπίδια.

Κλεισούρα, μοναξιά και ξεραμένα κάτουρα.

Η Κατρίνε σηκώνει το μαντίλι της στο πρόσωπο και ακουμπά τη βαλίτσα στην είσοδο. Κλείνει βιαστικά την πόρτα πίσω της, επειδή δεν θέλει η βρόμα να βγει στο κλιμακοστάσιο και να κάνει τους γείτονες να αναρωτηθούν τι σκαρώνει. Γιατί δεν επέστρεψε νωρίτερα.

Στο πάτωμα η αλληλογραφία και τα διαφημιστικά είχαν μαζευτεί όπως όπως σε σωρούς. Να τη και η γνώριμη, μεγάλη συρταριέρα τύπου ροκοκό, η ταπετσαρία χρώματος καφέ-ροζ που ποτέ δεν αλλάχτηκε, το ράφι για τα καπέλα, όπου βρισκόταν ακόμη το παλιό γούνινο καπελάκι της μάνας της. Στον τοίχο κρεμόταν το ημερολόγιο τέχνης που της είχε στείλει η Κατρίνε για δώρο Χριστουγέννων από το Λονδίνο, με έργα τέχνης από την Πινακοθήκη Τέιτ Μόντερν.

Δεν είχε γυρίσει ούτε ένα φύλλο στο ημερολόγιο. Ο χρόνος είχε παγώσει.

Ήρθα αμέσως μόλις με πήραν τηλέφωνο, είπε στον εαυτό της, και ο μονόλογος υπεράσπισής της συνέχιζε μέσα στο κεφάλι της, ενώ τριγύριζε από δωμάτιο σε δωμάτιο ανοίγοντας διάπλατα

τα παράθυρα. Ζω στο Λονδίνο. Δεν μπορώ να παίρνω το αεροπλάνο και να έρχομαι να τη βλέπω κάθε βδομάδα. Γιατί δεν τη φρόντιζε ο Άντερς; Έχω αδερφό, έχω αδερφό, γαμώ το κέρατό μου, ο οποίος ζει μόλις τρία χιλιόμετρα αποδώ. Δεν είναι μόνο δικιά μου ευθύνη.

Κάθισε βαριά σε μια καρέκλα στην κουζίνα κοιτάζοντας κάτι αποκαΐδια στη σχάρα της ψησταριάς. Τι να ήταν; Λουκάνικα;

Στο νοσοκομείο τούς είπαν ότι η Ίνγκριντ Χέντστραντ υποσιτιζόταν, γεγονός που κατά τα φαινόμενα επιδείνωσε την άνοιά της. Τους ειδοποίησε ένας γείτονας, επειδή η πόρτα του διαμερίσματος ήταν ορθάνοιχτη και η Ίνγκριντ ήταν πεσμένη στο πάτωμα, αδυνατώντας να σηκωθεί. Το πόδι της ήταν το λιγότερο. Στο νοσοκομείο έβγαλαν διάγνωση ότι πάσχει από άνοια τύπου Αλτσχάιμερ. Επιπλέον, πιθανώς να είχε πάθει και ένα ελαφρύ εγκεφαλικό. Αυτή τη στιγμή γινόταν αξιολόγηση των αναγκών της για νοσηλεία.

Συγγνώμη, μαμά, που δεν ήμουν εδώ. Συγγνώμη που δεν το ήξερα.

Κάθισε και έκλαψε για ώρα στον γωνιακό καναπέ του σαλονιού. Εικόνες της μάνας της σ' αυτό ακριβώς το δωμάτιο, αστείες λεπτομέρειες. Το πώς καθόταν στον καναπέ, άκρη άκρη πάντα, και έπλεκε γάντια, με την τηλεόραση ανοιχτή, ή έπλεκε με το βελονάκι κάποιο κασκόλ ή πουλόβερ, δεν είχε σημασία τι έπαιζε η τηλεόραση, εκείνη είχε πάντα τα χέρια της απασχολημένα. Ένα φλιτζάνι ασημένιο τσάι το βράδυ και μια φρυγανιά. Άκου εκεί ασημένιο τσάι! Σκέτο βραστό νερό με ζάχαρη δεν ήταν; Το βράδυ η μητέρα της ξεντυνόταν και φορούσε την ανοιχτή πράσινη ρόμπα της, ώστε να μη φθείρει τα ρούχα της χωρίς λόγο. Όσο για τα μαλλιά της, πάντα τυλιγμένα στην εντέλεια με ρόλεϊ, και το πρωί, πριν πάει στο φαρμακείο, μακιγιαριζόταν.

Η Κατρίνε θυμόταν να λαχταράει να είχε πιο νέα μητέρα, αλλά δεν θυμόταν γιατί το θεωρούσε τόσο σημαντικό.

Έξω σιγά σιγά νύχτωνε.

Η Κατρίνε βγήκε στο μπαλκόνι στο γκριζο μούχρωμα και κάθισε για ώρα όρθια στην παγωμένη υγρασία. Ατένισε το προάστιο, τη Μόναντς Βέγκεν, το Βέστερμπι, το Γιάκομπσπεργ. Αυτή ήταν η χώρα της παιδικής της ηλικίας, μια αλάνα ανάμεσα σε δρόμους και σπίτια, λασπωμένη από τα λιωμένα χιόνια και τη βροχή. Πάντοτε δεν είχε λάσπες εκεί; Βρομιές που σου λέρωναν το τζιν; Μια φορά είχε κόψει δρόμο από την αλάνα για να πάει στο σχολείο, και κάτι αγόρια από την τάξη της της έτριψαν χιόνια στη μούρη. Σνίφαρε κόλλα πίσω από το εργαστήριο ξυλουργικής του σχολείου και χαμουρεύτηκε για πρώτη φορά με τον Γόγιε. Όλα τα σχολικά της χρόνια τα είχε περάσει στην άλλη πλευρά της αλάνας, σε μονώροφα κτίρια, από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού ίσαμε το λύκειο, όπου πέρασε περισσότερες μέρες απ' όσες ήθελε να θυμάται. Όταν ήταν να αποφοιτήσει, ήπιε μέχρι να γίνει λιώμα ένα αηδιαστικό μείγμα που έφτιαξε η ίδια από διάφορα κατακάθια που έκλεψε από το μπαρ της Ίνγκριντ και ξύπνησε σ' ένα ξένο κρεβάτι, νιώθοντας άρρωστη από το μεθύσι αλλά με μία μόνο σκέψη στο μυαλό: Ελευθερία!

Τα μονοπάτια διασταυρώνονταν, όμως όλα οδηγούσαν στο κέντρο, στον τοπικό σταθμό του τρένου, την έξοδο διαφυγής απ' αυτό το μέρος. Η διαδρομή για τον Κεντρικό Σιδηροδρομικό Σταθμό της Στοκχόλμης διαρκούσε δεκαεπτά λεπτά. Δεν σκόπευε να γυρίσει ποτέ.

Παρέμεινε έξω όρθια, παρότι τουρτούριζε, ενώ προσπαθούσε να ξανανιώσει την ίδια αίσθηση: ότι ακόμη την περίμενε ένα απέραντο μέλλον· ότι όλα ήταν δυνατά. Έλα όμως που δεν ήταν πια.

Οκτώ χρόνια έζησε στο Λονδίνο. Δούλεψε σαν ελεύθερη δη-

μοσιογράφος και έφτυνε αίμα να ζήσει γράφοντας κακοπληρωμένα άρθρα σχετικά με Σουηδούς που είχαν μεταναστεύσει στο εξωτερικό, ενώ παράλληλα έκανε μεγάλα όνειρα για το μέλλον της στην Αγγλία. Έζησε σε διάφορα διαμερίσματα, κάνοντας ό,τι περνούσε από το χέρι της προκειμένου να ριζώσει κάπου, μέχρι που της έπεσε το λαχείο και υπέγραψε σύμβαση έργου ως δημοσιογράφος για το Dagens Eko. Τότε γνώρισε και τον Άλαστερ· τον ψυχοθεραπευτή με το δικό του γραφείο στη Χάρλι Στριτ, τι τύχη κι αυτή, να γνωριστούν σ' ένα πάρτι, γνωστός γνωστού. Είχαν περάσει πέντε χρόνια ήδη από εκείνη τη μέρα που της ζήτησε να έρθει στο διαμέρισμά του στον Οίκο Χάρλι, σ' ένα κτίριο με πυργίσκους και θυρωρούς στην οδό Μέρλιμποουν, μια διεύθυνση που έκανε πολλούς να χάσκουν από θαυμασμό όταν την άκουγαν.

Πρέπει να συνέλθω, σκέφτηκε και γράπωσε τα κάγκελα του μπαλκονιού. Το παγερό σίδερο της έκαψε τα χέρια, μετατρέποντας τα δάχτυλά της σε παγάκια.

Τα νέα τα έμαθε λίγο μετά τα Χριστούγεννα. Θα καταργούνταν είκοσι θέσεις. Η δική της σύμβαση με τον ραδιοφωνικό σταθμό δεν θα ανανεωνόταν. Ο μισθός αυτού του μήνα θα ήταν ο τελευταίος. Ούτε που είχε προλάβει να βρει το κουράγιο για ν' αρχίσει να ψάχνει νέα δουλειά, όταν ήρθε το επόμενο καταστροφικό τηλεφώνημα.

Η Κατρίνε μπήκε ξανά στο διαμέρισμα. Από κάπου έπρεπε ν' αρχίσει. Με τα χειρότερα, πάντα ξεκίνα με τα χειρότερα, αυτό δεν της είχε μάθει η μάνα της; Στην κρεβατοκάμαρα, κάτω από το κρεβάτι, βρήκε κάτι τσαλακωμένα σεντόνια, που είχαν κοκαλώσει από τα ξεραμένα κόπρανα. Τα έχωσε σε μια πλαστική σακούλα κλείνοντας τη μύτη της, αλλά ήταν πολύ μικρή. Έφαξε σε διάφορα ντουλάπια και συρτάρια μέχρι να βρει ένα ρολό μαύρες σακούλες. Έριξε τα πάντα μέσα, έδεσε τη σακού-

λα πάνω πάνω και ύστερα την πέταξε στον αγωγό ρίψης απορριμμάτων που βρισκόταν στο κλιμακοστάσιο. Και το μπάνιο έζεχνε. Πάνω πάνω στο καλάθι των απλύντων υπήρχαν μερικές καθαρές, όμορφα διπλωμένες πετσέτες. Αποκάτω τους, κάμποσα νυχτικά με λεκέδες. Έσκισε κι άλλη σακούλα σκουπιδιών και φαντάστηκε τη μάνα της να ακουμπά με απόγνωση τις καθαρές πετσέτες πάνω πάνω στα άπλυτα για να κρύψει την ντροπή της. Διαισθάνθηκε τον πανικό που σε κυριεύει όταν βλέπεις τον ίδιο σου τον εαυτό να γίνεται κομμάτια. Να πηγαίνεις από το ένα δωμάτιο στο άλλο και να ξεχνάς πού πήγαινες.

Η Κατρίνε έπλυνε τα χέρια της, τρίβοντάς τα ψηλά ως τα μπράτσα. Έπειτα καταπιάστηκε με την αλληλογραφία.

Κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας και άρχισε να ανοίγει τους φακέλους και να τους ταξινομεί. Σιγά σιγά άρχισε και πάλι να ηρεμεί. Αυτές εδώ ήταν απτές καταστροφές που έπρεπε να αντιμετωπιστούν. Ήταν καλή με τη χαρτούρα, τους αριθμούς, την ανάλυση.

Υπήρχαν απλήρωτοι λογαριασμοί κάμποσων μηνών, ειδοποιητήρια για αναγκαστική είσπραξη οφειλών και επτά εκτελεστοί τίτλοι. Η μητέρα της, που κάποτε πλήρωνε τους λογαριασμούς της δυο βδομάδες πριν λήξουν, προκειμένου να δείχνει στους πιστωτές πόσο υπεύθυνος άνθρωπος ήταν... Τώρα, η άλλοτε σχολαστική οικιακή οικονομία της είχε μετατραπεί στον πρώτο κύκλο της Κόλασης του Δάντη.

Ετοιμαζόταν να πετάξει μια επιστολή από το Μεσιτικό Γραφείο Μέκλαρ στη σακούλα με τα διαφημιστικά, όταν πρόσεξε τη διεύθυνση. Η επιστολή απευθυνόταν στην Ίνγκριντ Χένντστραντ προσωπικά. Η Κατρίνε άνοιξε τον φάκελο και διάβασε τις λιγιστές αράδες πολλές φορές.

«Δεδομένου ότι ο αγοραστής ενδιαφέρεται πολύ να αγοράσει το ακίνητο...»

Το ακίνητο; Ποιο ακίνητο; Η Ίνγκριντ Χέντστραντ ζούσε στο διαμέρισμα της οδού Μόναντς Βέγκεν στο Γιάκομπσμπεργ από τότε που χτίστηκε η πολυκατοικία το 1961. Η Κατρίνε δεν γνώριζε πόσα λεφτά έβγαζε από το φαρμακείο όπου δούλευε ως υπάλληλος, αλλά σίγουρα δεν έφταναν για να αγοράσει εξοχικό. Η Κατρίνε πάντα κυκλοφορούσε με τζιν που αγόραζαν από καταλόγους, όταν όλοι οι άλλοι συνομήλικοί της έπαιρναν μάρκες, κάθε κομματάκι τυρί που έμενε έπρεπε να το τυλίξουν σε σελοφάν και να το φυλάξουν για την επομένη, δεν πά' να καιγόταν ένα ψωμάκι, το έτρωγαν και καμένο.

Ξαναδιάβασε το γράμμα.

Το ακίνητο που ο αγοραστής ενδιαφερόταν τόσο πολύ να αγοράσει βρισκόταν στο Κουιβάκανγκας, στον δήμο Χαπαράντα.

Κουιβάκανγκας λεγόταν το χωριό όπου γεννήθηκε η μητέρα της.

Η Κατρίνε έγειρε πίσω στη σκληρή ξύλινη καρέκλα και έκλεισε τα μάτια. Είχε μια ιδέα πού έπεφτε αυτό το μέρος στον χάρτη, ψηλά ψηλά στη Νόρλαντ, προς τα δεξιά, ανατολικά δηλαδή, κολλητά στην μπλε γραμμούλα, το ποτάμι που όριζε τα σύνορα ανάμεσα στη Σουηδία και τη Φινλανδία. Στα τέλη του δημοτικού σταμάτησε να ρωτάει τη μητέρα της αν θα πήγαιναν ποτέ εκεί πάνω. Στη σχολική της αίθουσα υπήρχε ένας χάρτης στον τοίχο όπου τα παιδιά μπορούσαν να βάζουν πινέζες στα μέρη που είχαν πάει, και ύστερα η δασκάλα τούς μιλούσε για τα λουλούδια της περιοχής, τις επαρχιακές πρωτεύουσες, τα ποταμάκια και τα βουνά. Η Κατρίνε ήθελε πολύ να έβαζε πινέζα πάνω πάνω, αλλά η Ίνγκριντ τής απαντούσε ότι ήταν πολύ ακριβά. «Είλικρινά, δεν καταλαβαίνω τι θες να κάνεις εκεί πάνω». Πάντοτε η μάνα της μιλούσε αργά και με υπερβολικά σχολαστική φρασεολογία, άρθρωνε τέλεια όλες τις λέξεις σε κάθε πρόταση. «Να πάμε να δούμε τους συγγενείς μας» έκανε μια

απόπειρα η Κατρίνε, γιατί έτσι είχε ακούσει να λένε άλλα παιδιά ότι έκαναν στις χριστουγεννιάτικες και τις καλοκαιρινές διακοπές. «Δεν έχουμε συγγενείς που να θέλουν να πάμε να τους δούμε» της απαντούσε η μάνα της. «Δεν έχει μείνει κανείς».

Η Κατρίνε κοίταξε για ώρα το ποσό που ο αγοραστής ήταν διατεθειμένος να πληρώσει για ένα σπίτι που δεν υπήρχε. «Ένα εκατομμύριο, εκατό χιλιάδες κορόνες». Αποκάτω το ανέφερε και αριθμητικά, με όλα τα μηδενικά: «1.100.000».

Έψαξε ξανά στον σωρό με τα γράμματα. Προφανώς αυτή δεν ήταν η πρώτη επιστολή. «Δεδομένου ότι δεν απαντήσατε στην προηγούμενη επιστολή μας...»

Βρήκε άλλους τρεις λευκούς φακέλους από το μεσιτικό Μέκλαρ στο Λούλεο.

Πρέπει να έχει γίνει παρεξήγηση, συλλογίστηκε. Δεν γίνεται αλλιώς.

Μια ιστορία για χαμένους παράδεισους, χαμένους έρωτες και χρόνια χαμένα στη σιωπή.

Η Κατρίνε έχει μια στρωμένη ζωή στο Λονδίνο ως ραδιοφωνική ανταποκρίτρια. Όλα όμως ανατρέπονται όταν χάνει τη δουλειά της λόγω περικοπών και αναγκάζεται να επιστρέψει στη Στοκχόλμη. Η επάνοδός της στην πατρίδα θα τη φέρει αντιμέτωπη με την τραγική κατάσταση της μητέρας της, η οποία πάσχει από προχωρημένη άνοια. Τακτοποιώντας τα πράγματα της μητέρας της, η Κατρίνε θα διαπιστώσει πως υπάρχουν πολλά που δεν γνώριζε για την οικογενειακή τους ζωή, μεταξύ των οποίων και ένα περιουσιακό στοιχείο: ένα σπίτι στο βορινό χωριό Κιβικάνγκας, κοντά στον ποταμό Τόρνε, όπου πρόσφατα ένας διάσημος σκιέρ δολοφονήθηκε με το ίδιο του το τσεκούρι.

Ανατρέχοντας στις σκοτεινότερες στιγμές της πρόσφατης ιστορίας της Σοβιετικής Ένωσης, η Alsterdal ξετυλίγει το κουβάρι ενός νουάρ οικογενειακού χρονικού ξεκινώντας από το βόρειο άκρο της Σουηδίας, από τις όχθες του ποταμού Τόρνε....

Η Alsterdal ανήκει στην ίδια κατηγορία με τον Dan Brown και τον John Grisham. Είναι συγγραφέας πρώτης γραμμής.

Borås Tidning (Σουηδία)

Ντυθείτε ζεστά και ξεκινήστε το ταξίδι που σας προτείνει το συναρπαστικό θρίλερ της Alsterdal.

Librairie Le Gôût des Mots (Γαλλία)

Ένα σπουδαίο σκανδιναβικό θρίλερ που φωτίζει μια κρυφή πτυχή της σύγχρονης ιστορίας στο πλαίσιο μιας καθηλωτικής πλοκής.

Quatre Sans Quatre (Γαλλία)

ISBN:978-618-03-0245-5

9 786180 302455
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80245